

[Anne-Marie Meldgaard]

Samlet set sikres erhvervslivet en lettelse af omkostningerne helt frem til 1998, hvis man altså i erhvervslivet selv tror på alt det, man har sagt de sidste mange år om marginalskattelettelser som vejen til lavere omkostninger.

Men det er også værd at mærke sig, at rentefaldet giver store lettelser, og at lempelsen af finanspolitikken som følge af regeringens udspil giver udsigt til væsentlig større omsætning. Derfor kan vi også forudse en solid fremgang i erhvervslivets overskud allerede i 1994 – et overskud, der vel at mærke bør danne grundlag for flere arbejdspladser.

Disse positive grundtræk anerkendes så forskellige steder som f.eks. af Finansrådets formand, direktør Knud Pedersen i Den Danske Bank og af Jyllands-Postens lederskribent. Det gør de også i et vist omfang af Dansk Industri og Dansk Arbejdsgiverforening, men jeg kunne godt ønske mig, at også Dansk Industri og Dansk Arbejdsgiverforening entydigt vedstod tidligere ønsker og anerkendte regeringens udspil som et skridt i den rigtige retning. Men måske kniber det med at undsige den negative og taktiske linie, som vi desværre hidtil har hørt fra de to tidligere regeringspartier. Man hæfter sig her ved frynser, som man helst ville være fri for, uden overhovedet at vurdere helheden.

Derfor er det også ærgerligt, at især hr. Peter Brixtofte har været så afvisende over for regeringens udspil og det på et tidspunkt, hvor det var helt umuligt at se og vurdere sammenhængen i en skattereform. Jeg håber, at hr. Peter Brixtofte nu bedre forstår, at skattereformen sagligt set lander fornuftigt for alle.

Hvis vi skal have en ordentlig debat, må vi undgå, at den føres på detaljer. Debatten bør foregå på et niveau, hvor saglighed og hensynet til skatteyderne kommer i første række. Det er klart, at alle kan finde noget at være utilfreds med. Alle interessegrupper vil helst have personskattelettelser uden overhovedet at bidrage på anden vis, men det har sin pris at skabe et mere fornuftigt og retfærdigt skattesystem.

De sidste mange år er blevet brugt til snak, hvorimod denne regering har vist handlekraft ved at fremsætte sit forslag nu. Socialdemokratiet er meget tilfreds med, at regeringen har foreslået den største lettelse i personskatterne nogen sinde. I 1998 udskrives der 46 mia. kr.

mindre i skat end i dag på ganske almindelige skatteborgere, som vel at mærke ikke har spekuleret og ikke tjener store penge på aktier og erhvervsejendomme. Derved bliver skattesystemet meget mere lig det system, der er i andre nordiske og europæiske lande. Vi får ændret et skattesystem, hvor det er for let at spekulere, vi får lukket de store huller, og vi får nedsat skatten på arbejde. Det er disse temaer, der er blevet talt allermest om i de senere års politiske debat. Den tidligere regering talte om det, men den handlede ikke. Erhvervslivet har fremhævet det som den vigtigste brik til at sikre fortsatte forbedringer af konkurrenceevnen. Denne regering gør noget ved det.

Man kan så spørge sig selv: Hvordan finansierer vi denne voldsomme lettelse i personskatten? Halvdelen kommer ind i kraft af øremærkede arbejdsmarkedsbidrag, hvor parterne på arbejdsmarkedet selv bidrager, og hvor bidragene i det lange løb følger udgifterne til dagpenge ved arbejdsløshed, sygdom og barsel, til orlov og hele den aktive arbejdsmarkedspolitik. En fjerdedel kommer ved at beskattes al indkomst nogenlunde ensartet, også de hidtil skattefrie og arbejdsfrie gevinster, og ved at beskattes overdrevne personalegoder. Straks fra lovforslagernes fremsættelse sættes en stopper for skattetækning. Det bliver ikke længere muligt at undvige dansk beskatning ved at købe millionanpartier i mere eller mindre fiktive jernbanevogne og containere på den anden side af jordkloden. Vi får forenklinger og justeringer vedrørende investeringsfonde, varelagerne og skrivninger samt afskrivninger vedrørende driftsmidler og afskrivninger vedrørende ombygninger af lejede lokaler.

Den sidste fjerdedel kommer ind ved forhøjelse af afgifter, der kan tilskynde til at spare på energi og andre naturgivne ressourcer. Grønne afgifter har den fordel, at forbrugernes og virksomhedernes adfærd påvirkes med markedsmæssige midler. For at sikre at forbrugerne og virksomhederne tager fornødent hensyn til miljøet, bør forurenerne belastes svarende til omkostningerne for samfundet.

Med udgangspunkt i den alt for store arbejdsløshed er Socialdemokratiet for hurtigst muligt at få sat gang i hjulene indstillet på at friholde erhvervslivet for væsentlige miljøafgifter i de nærmeste år. Dette af hensyn til konkurrenceevnen og udsigten til tab af yderligere arbejdspladser.